

ОДИН

Шукаю сусіда або сусідку для співоренди просторої квартири на четвертому поверсі браунстоуну, Лінкольн-Парк

Вітаю! Шукаю сусіда для співоренди квартири. За сучасними стандартами помешкання просторе, є дві спальні, відкрита зона відпочинку й напів-професійно облаштована кухня-їдальня. Панорамні вікна виходять на схід, звідки відкривається неперевершений краєвид на озеро. Квартира повністю вмебльована: зі смаком, у класичному стилі. Я зрідка буваю вдома після заходу сонця, тому, якщо ви працюєте за стандартним графіком, апартаменти будуть майже постійно цілковито у вашому розпорядженні.

Орендна плата — двісті доларів на місяць. Без тварин, будь ласка. Щиро прошу надсилати всі пропозиції на пошту fjfitzwilliam@gmail.com.

- Щось не так із цим місцем.
- Послухай-но, Кессі, це справді гарна пропозиція...
- Забудь, Семе. — Останні слова прозвучали різкіше, ніж я очікувала, проте не занадто. Попри те, що я б не

обійшлася без його допомоги, моє збентеження завало її прийняти. Сем хотів як краще, але, наполегливо втручаючись у все, що стосувалося цієї ситуації, доводив мене до сказу.

До честі Сема, він промовчав. Він був моїм давнім другом, тож давно звик до тих ущипливих слів, які сипалися з мене в стресових ситуаціях. Хлопець просто склав руки на грудях і чекав, поки я продовжу.

Мені знадобилося лише кілька хвилин, щоб опанувати себе й відчути провину за те, що визвірилася на нього.

— Вибач, — пробурмотіла я собі під ніс. — Знаю, ти просто хочеш допомогти.

— Не бери в голову, — доброзичливо відказав він. — На тебе забагато навалилося. Але вірити в те, що справи підуть угору, — це нормально.

Я не мала жодної причини вірити в те, що все налагодиться, але не час було про це говорити. Тож просто зітхнула й перевела погляд на сайт «Крейгсліст», відкритий на моєму ноутбуку.

— Коли все здається занадто гарним, щоб бути правдою, зазвичай у цьому є якийсь підступ.

Сем глянув через моє плече на екран.

— Не завжди. І ти не можеш заперечити те, що ця квартира дійсно непогана.

Пропозиція справді була чудова. Він мав рацію. Але...

— Лише двісті доларів на місяць, Семе.

— І? Чудова ціна.

Я втупилася в нього.

— Авжеж! Якби ми жили в 1978-му. Якщо оренда квартири коштує двісті доларів на місяць, у підвалі, імовірно, лежать трупи.

— Ти не знаєш цього напевне!

Сем провів рукою по своєму розпатланому русьвому волоссю. Коли він куйовдив шевелюру, це найчастіше означало «та я тобі заливаю». Сем робив так із шостого класу, коли намагався переконати вчителя, що то не він намалював яскраві рожеві квіти на всю стіну жіночої роздягальні. Тоді він не дурив містера Бейкера, — це я створила той вирвиоко-неоновий пасторальний пейзаж, — і зараз він не дурить мене.

І як він став юристом, не вмюючи тримати покерфейс?

— Може, ця людина нечасто буває вдома й шукає сусіда, щоб той приглядав за квартирою, — зауважив Сем. — А може, це ідіот, який не знає *реальної* ціни оренди.

Я все ще була налаштована скептично. Я моніторила оголошення на крейгслісті й фейсбуці з того моменту, як зо два тижні тому за несплату оренди колишній орендодавець прикріпив повідомлення про виселення до вхідних дверей моєї квартири. У Чикаго-Лупі — діловому центрі міста — годі було й шукати квартиру менш ніж за тисячу на місяць.

Двісті — це не трохи нижче ринкової ціни. Ба більше, це навіть не в одному всесвіті з нею.

— У цьому оголошенні немає фото, — зазначила я, — а це ще один червоний прапорець. Треба проігнорувати його й шукати далі.

Адже так, наступного тижня орендодавець подасть позов до суду, якщо до цього моменту я не виїду з квартири. А проживання в таких дешевих апартаментах значно покращить нинішню ситуацію і допоможе уникнути подібних неприємностей протягом наступних кількох місяців. Але я жила в Чикаголенді — міській

агломерації з передмістями — протягом останніх десяти років. Така пропозиція в Лінкольн-Парку неминує приховувала якусь каверзу.

— Кессі. — Голос Сема звучав тихо й терпляче, навіть трохи заспокійливо. Я нагадала собі, що він лише хотів допомогти *так, як уміє*, і прикусила язика. — Гарне розташування квартири. Низька ціна. Недалеко до метро, тому швидко будеш діставатися до роботи. Якщо виявиться, що вікна й справді панорамні, закладаюся, світла буде вдосталь.

Мої очі розширилися. Я і не подумала про світло у квартирі, коли читала оголошення. Але якщо вікна великі й виходять на озеро, то Сем має рацію.

— Можливо, я знову зможу малювати вдома, — замріялася я. Я не жила в помешканнях із достатньо гарним освітленням, щоб працювати над своїми проектами, уже майже два роки. Цього мені бракувало більше, ніж я б могла зізнатися.

— Це точно, — всміхнувся Сем. Він мав задоволений вигляд.

— Гаразд, — пішла на поступки я. — Принаймні поцікавлюся деталями.

Сем простягнув руку й поклав її мені на плече. Його теплий дотик розслабив мене, як і завжди з того часу, коли ми були дітьми. Клубок тривоги, який став майже невіддільною частиною мого шлунка протягом цих двох тижнів, здавалося, починав слабшати.

Уперше за довгий час я почувалася так, ніби знову можу дихати вільно.

— Звичайно, спершу ми оглянемо квартиру й познайомимося із сусідом, — поспіхом додав він. — Хочеш,

можу домовитися про помісячну оренду. І, якщо тобі не сподобається, зможеш виїхати без розірвання договору.

Це означало, що на мене не подасть до суду ще один розгніваний орендодавець. Відверто кажучи, це був би непоганий компроміс. Якщо сусід виявиться маніяком, лібертаріанцем або кимось іще гіршим, помісячна орендна плата дозволить мені безперешкодно вибратися в будь-який момент.

— Ти зробиш це для мене? — спитала я. Уже не вперше відчула сором за свої грубощі.

— А що ще мені робити з дипломом юриста?

— Для початку ти міг би заробляти купу грошей на фірмі, а не допомагати таким безпросвітним невдахам, як я.

— Я і так заробляю купу грошей на фірмі, — усміхаючись відказав він, — але, зважаючи на те, що ти не дозволяєш позичити тобі хоч трохи...

— Ні, — погодилася я. Це був мій вибір — отримати непрактичний диплом, тонути в студентських боргах і жити без перспектив роботи. Я не збиралася втягувати в це ще когось.

Сем зітхнув.

— Авжеж, ні. Твоя правда. Ти вже проходила через це. І не раз. — Він похитав головою і сумно додав: — Хотів би я, щоб ти підселилася до нас, Кессі. Або до Амелії. Це б геть усе вирішило.

Я закусила губу й вдала, що переглядаю оголошення на крейгслісті, намагаючись не підводити очей.

Правду кажучи, я раділа тому, що Сем зі своїм новим чоловіком Скоттом щойно придбали крихітну квартиру

в будинку біля озера, у якій ледве вистачало місця їм обом із двома котами. Хоча життя з ними вберегло б мене від стресу й плутанини, у якій я перебуваю зараз, варто зауважити, що Сем зі Скоттом одружилися лише два місяці тому. Моя присутність не лише завадила б їм займатися сексом, де й коли вони забажають (саме так у моєму розумінні поводяться молодята), а ще й підштовхувала б мене до роздумів про те, коли я востаннє мала стосунки.

І слугувала б постійним нагадуванням, що й інші аспекти мого життя так само зазнали краху.

Звичайно, про те, щоб жити з Амелією, навіть не йшлося. Сем не усвідомлював, що його зірково ідеальна сестра завжди дивилася на мене як на цілковиту невдачу. Але це було так.

Чесно, я б хотіла жити не на новому дивані Сема й Скотта й не на горіщі Амелії в Лейкв'ю. І це було на краще для всіх нас.

— Я в нормі, — сказала я, намагаючись звучати так, ніби справді в це вірю. На Семовому обличчі промайнуло занепокоєння, від якого мій шлунок стиснувся. — Ні, справді, все буде добре. У мене так завжди, еге ж?

Сем усміхнувся і скуйовдив моє закоротке волосся. Він завжди так мене дразнив. Зазвичай мені було на це начхати, але кілька тижнів тому я психонула й вкотила собі зачіску: настрої у мене був геть кепський, і я мусила з тим зробити щось, що б не потребувало інтернет-з'єднання. Це стало черговим безглуздим рішенням за останній час. Сем продовжував куйовдити моє волосся, тому я, імовірно, скидалася на ляльку мапет, яка засунула пальці в розетку.

— Припини, — мовила я і сміючись відсторонилася, але мій настрої покращився. Саме для того, мабуть, Сем це й зробив.

Він поклав руку на моє плече.

— Якщо передумаєш і захочеш взяти в борг... — Замовк, не закінчивши речення.

— Якщо передумаю, ти перший про це дізнаєшся, — сказала я, але ми обоє розуміли, що цього ніколи не станеться.

* * *

Я чекала, коли закінчиться моя зміна пообіднього підробітку в громадській бібліотеці, щоб зустрітися з кимось, хто здає квартиру за двісті доларів на місяць. З усіх робіт на неповний робочий день, які ніяк не стосувалися творчості й за які я бралася після отримання диплома магістра образотворчого мистецтва, цю я любила найбільше. І не тому, що мені подобаються всі її аспекти — навпаки. Я люблю бути в оточенні книг, але працювати доводилося лише в дитячій секції. А це означало почергово то сидіти за касою і розкладати книги про динозаврів, котів-вояків і драконів, то відповідати на запитання навіжених батьків, діти яких билися в істеричі позаду них.

Я завжди добре ладнала з дітьми. І загалом мені до душі крихітні люди як абстрактне поняття, тому — принаймні теоретично — я розумію, що хтось бажає додати їх у своє життя. Але хоча ми із Семом ставилися до його розбещених кошенят як до своїх дітей, ніхто в моєму оточенні ще не народив справжньої дитини. І робота на посаді в громадській бібліотеці по двадцять